

Eenzame schooljufvrouw blijkt terug

door Peter van Strien

Als alleenstaande schooljuffrouw leidt Gerti een grauw een vreugdeloos bestaan. Een regenachtige vakantie op de Veluwe is voorbij. Ze heeft alle Veluwse pannenkoekenhuisjes gehad en met opgewekte tegenzin gaat ze het nieuwe schooljaar tegemoet. Het ontbreekt haar niet aan realiteitszin: 'Ik ben gewoon te moeilijk'.

Van het leven verwacht ze niets meer sinds haar oogappel André, enige zoon van haar enige zus, niets meer wil weten van leuke logeerpartijtjes bij tante en sinds een kortstondige maar opwindende relatie met schoolfotograaf Mike nog slechts een zoete herinnering is. Met niet meer dan een

pruik, subtiele blikken en gebaren geeft Servaes Nelissen zijn Gerti de gestalte van een nerveus grijs muisje dat in de val van zijn leven gelopen is: in de eenzaamheid van een Purmerendse flat.

Zeuren doet ze niet. Ze kletst gewoon een dik uur tegen je aan. Over haar twee poezen, haar kille moeder, haar ontrouwe neefje en de verloren minnaar met zijn stoppeltjeskop. Over de nieuwe pleeborstel waarvan ze werktuigelijk, al pratend de haren streelt.

Iets ondernemen? Een leuke workshop? Ach, het hoeft niet meer. Af en toe wipt ze van de zeegroene bank naar de pianokruk om haar

zelfgebreide vertaling van Schuberts *Winterreise* bij ons uit te proberen. Ja, ze heeft altijd al iets met taal gehad. "Ik zoek in de sneeuw vergeefsheids, naar de sporen die jij liet..." Gerti zit vast. Ze kan geen kant meer op.

'In deze knappe solo sleept Nelissen je helemaal mee...'

In deze knappe solo sleept Nelissen je helemaal mee in de totale vertrutting. Hij geeft een genadeloze blik op een soort uitzichtloos lijden, dat dragelijk is omdat het zo gewoon is en daarom geen medelijden maar juist hilariteit wekt. Hoe snerpend wreed...